

Viime hetken yllätykset ovat kiihdytyskisojen suolaa

Drag racingin EM-kiihdyttelyt jatkuivat Alastarolla 2.-4.7.

Kisaan valmistautuminen meni taas totutun kaavan mukaan. Viimeiset päivät ja yöt autoa rakennettiin hurjalla kii-reellä. Edellisessä kisassa olimme testaamassa uutta ah-dinta ja polttoainesysteemiä, mutta konerikko lopetti sen testin heti alkuunsa. Kiertokangen katkettua ei jälki ole kovin kaunista katseltavaa.

Vaikka tästä oli jo kuukausi aikaa, saatiin kampiakseli ja sylinterikansi koneistamosta vasta keskiviikkona, kun torstaina piti jo lähteä kisapaikalle. Myös viimeiset Jenkeistä tilatut nippelit saapuivat tiimin "Pietarsaaren osastolle" keski- viikkoiltana kello 23 aikaan.

Aikataulussa kuitenkin pysyttiin ja kilpuri lähti Nykälästä kohti Alastaroa torstaina kello 14. Myös Pietarsaaren pojat saapuivat rekkoineen ja osineen varikolle torstai-iltana. Sitten alkoi kova, aamuneljästä asti kestänyt ruuvaaminen. Itse jäin tosin vielä

Lähtövaloihin asettuminen on hermopeliä, kun takana räpättää 3000 hevosvoimaa ja viereisellä radalla yllkin.

Haukivuorelainen kiihdytysajaja Arto Höylä kertoo omista ja pieksämäkeläis-pietarsaarelaisen varikkotiiminsä kisaviikonlopun tunnelmista.

lähtöön. Käynnistykset, renkaan lämmitykset ja peruutukset takaisin lähtöalueelle sujuivat molemmilta avustajien merkkejä seuraten rutiinilla. Lähtövaloihin asettuminen onkin sitten hermopeliä, kun takana räpättää 3000

torstaiksi kotiin ja nautin pitkää aikaa rauhallisesta vapaaillasta.

Mutta perjantaiamuna soi minunkin herätyskelloni jo viideltä ja lähdin ajamaan kisa paikalle. Saavuttuani oli ilo todeta, että pojat olivat tehneet kovasti töitä, ja komealla varikkopaikallamme teltoituneen ja rekkoineen lepäsi pukeilla jo lähes kisavalmis dragsteri.

Korjasimme pari pikkujuttua (vaihteisto ja kytkin käytettiin vielä irti) ja sen jälkeen saatiin tehtyä lämmityskäyttö, jonka jälkeen muutama tarkistus ja säätötyö ja sitten odottelemaan ajovuoroa.

Perjantai oli pysynyt poutaisena ja ulkomaalaiset kilpailuryhmämme (Top Methanol Dragster) edustajat olivat jo ehtineet ajaa ensimmäisellä kierroksella itselleen lajitteluajan. Me saimme ajettua päivän viimeisellä kierroksella varovainen koelähtö ja ajaksi saimme vaisun 8 sekunnin

ajan 400 metriä pitkällä radalla.

Lähdön jälkeen huomasimme koneen toimineen vain seitsemällä sylinterillä, yksi oli täysin pimeänä. Syy tähän oli yksinkertainen: lähes uusista erikoistulpanjohdoista oli yksi pettänyt eikä kipinä löytänyt tietään oikeaan paikkaan. Mitään pahempaa vikaa koneesta ei löytynyt, mutta lauantaina jatkuvaa aika-ajoa varten tarkistettiin tietenkin taas ohivuodot, venttiilivältykset, kiertokangen laakerit ja muutettiin sylinterikohtaisia polttoaineseoksia, myös 3-levyinen kytkin purettiin ja kunnostettiin.

Auto saatiin valmiiksi jo aikaisin iltayöstä ja pääsimme ansaitusti pujahtamaan tiimin hyvin varustellun rekan saunasastolle kylpemään ja peseytymään.

Lauantaita odotimme toiveikkaina, koska aikaa piti parantaa rajusti ja säädöt olivat vielä hieman "hakusessa" en-

nen kunnollista täyslätettä. Lisäksi muut olivat jo vetäneet varsin lujaa: Wilson 5,6, Shöfer 5,7 ja Johansson 6,0 sekuntia. Me olimme ainoana suomalaistiiminä perjantain jälkeen neljäntenä.

Lauantai alkoikin sitten tietenkin tiikusateella ja iltapäivällä sade vain yltyi, ei hyvältä näyttänyt. Ilma alkoi kuitenkin kirkastumaan kello 16 jälkeen, mutta rataa ei ehditty kuivata tarpeeksi 18:aan mennessä, joten lauantaina ei ajettu.

Sunnuntain pudotusajoon jouduimme siis suoraan lajiteluystävyydestä, Dave Wilsonia vastaan. Hänellä on Euroopan nopein metanolidragsteri ja hän on käynyt voittamassa yhden kisan Jenkeissäkin. Ylivoimaiselta tuntuva vastus, mutta toisaalta oli jännittävää päästä pitkästä ajasta ajamaan kunnolla kilpaa!

Esivalmisteluissa ei ollut mitään ongelmia, ja sitten itse

hevosvoimaa ja viereisellä radalla ylikin.

Kun molemmat ovat tarkalleen omilla paikoillaan ja lähtövalot välähtää, olen reaktioissa jopa Wilsonia nopeampi ja auto tuntuu lähtevän viivalta nyt varsin aggressiivisesti. En näe Wilsonia, vaikka hän on todennäköisesti aivan rinnallani ja ehdin jo parin sadasosasekunnin ajan miettiä, mihin kaveri jäi, kun sitten radan puolenvälin jälkeen havaitsen kaventuneessa ja harmaassa näkökentässäni jottain menevän oikealta puolelta ohi. Huomaan, että en mahda mitään ja konetta säästääkseni nostan jalan kaasulta jo reilusti ennen maalia.

Mutta yllättäen myös Wilsonin vauhti hyytyy ahtimen hihnan katkettua ja molempien ajat jäävät päälle 6 sekunnin. En olisi väliajoista päätellen kuitenkaan aivan kyennyt voittamaan, vaikka olisin pitänyt napin lattiassa maaliin asti. Mutta aika lähellä olisi ollut.

Lopulta englantilainen voitti helposti koko kisan saksalaisen finaalivastustajan sorruttua pieneen huolimattomuusvirheeseen öljyvuodon muodossa.

Nyt olisi sitten hyvä jossitella, että olisipa ehditty säästää auto vähän nopeammaksi tai jos Wilsonin ahtimien hihna olisi katkennut puoli sekuntia aiemmin, mutta se on turhaa. Joka tapauksessa kisa oli hyvä ja jännittävä, auto säilyi ehjänä ja koko tiimille jäi viikonlopusta hyvä maku suuhun.

Tästä jatketaan kuunvaihteessa Ruotsin Mantorpissa!

Artsi

Flat Out Racing -tiimimme väkeä: vasemmalta Arto Höylä, Jouni Nenonen, Jouni Korhonen, Kenneth Björklund ja Martti Luoma.

